

verhaal 29

Wierd wilde ook bij onze gemeente horen

We hadden net de prachtige Kerststal in de kerkzaal bewonderd en daaromheen zittend een spannend Kerstverhaal gehoord. Daarna zongen we met ons allen "Stille Nacht" en andere kerstliederen.

Tijdens het Kerstmaal zat hij naast me, zoals altijd. Aan mijn rechterzijde, zodat ik hem kon helpen bij het eten. Met zijn hoofd schuin naar mij gericht, keek hij me tevreden aan, onderwijl een zacht wit bolletje met knakworstjes etende. "Wy geane hjir wol mei troch, no?" hoorde ik hem zeggen. "We gaan hier wel mee door, toch?" En terwijl hij het zei, voelde ik zijn hoofd op mijn schouder; heel even, een liefkozing.

Ik weet niet meer precies in welk jaar het was, dat ik Wierd voor de eerste keer ontmoette, zo lang is het al geleden. Ik vermoed, dat het in 2006 was, in de maand september. Ik had Wierd doorgekregen als zijnde "nieuw ingekomene" zoals dat heette binnen onze protestantse kerkgemeente Oosterwolde Fr., met het verzoek om hem te bezoeken. Ik was de wijkouderling voor de wijk, waar hij was komen te wonen.

Overigens vond ik het een van mijn meest sympathieke taken als ouderling, om nieuwe inwoners en dus nieuwe leden van onze kerkelijke gemeente welkom te mogen heten.

Maar zulks terzijde.

Wierd bleek een 56 jarige "man-met-een-beperking" te zijn, die gedurende zijn leven bij de zorginstelling TALANT woonde, eerst in Beetsterzwaag en nu dus in Oosterwolde Fr.. Hij werd geboren in Haulerwijk, eveneens gelegen in de gemeente Ooststellingwerf en heeft een jongere broer. Zijn ouders zijn jong gestorven. Wierd is een klein manneke met een gebogen rug. Gedeeltelijk kaalhoofdig; hij loopt moeilijk, onzekere pas, ook omdat hij slecht zicht heeft. Zijn stem klinkt vitaal; sprekende ogen, soms liefdevol, dan weer streng.

Wierd besloot om lid te worden van onze kerkelijke gemeente. Hij is christelijk opgevoed, gelooft in God en wil graag bij onze gemeente horen. Samen met de groepsleiding werd afgesproken, dat Wierd de eerste zondag van de maand naar de kerkdienst komt. Hij wordt dan opgehaald door de "kerkauto". Meer diensten bijwonen zal voor hem teveel zijn; te veel indrukken, te veel prikkels en dat zou niet goed zijn voor hem.

De Avondmaalsdiensten viert Wierd bij voorkeur mee in Het Trefpunt op De Wissel in Beetsterzwaag. De diensten worden meestal geleid door da. Klomp. Prachtige diensten weet ik uit ervaring, waarin de dominee ontspannen door de zaal schrijdt, voor iedereen in de groep van mensen-met-een-beperking een lief woordje heeft, een hand geeft of even aanraakt. Ik zie Wierd altijd blij wanneer hij daar is; zo'n thuisgevoel vermoed ik.

Als ik op bezoek kwam bij Wierd, dan lasen we samen uit zijn Kinderbijbel, keken we soms naar een video of hadden we het over Geloven en over God. Natuurlijk ook over zijn vader en moeder die -zo geloven wij - bij God zijn. "Maar waar zijn ze dan?" vroeg Wierd steeds. "Jo moatte dat doch witte, jo binne dochs âlderling." Wierd stelde de goede vragen, waarop ik de antwoorden vaak schuldig moest blijven. "Dan moat dûmny mar komme," zei hij, als hij niet tevreden was over mijn antwoorden.

Ik vond Wierd een prachtig man, die verrassenderwijs op mijn pad was gekomen. Samen onderweg, pelgrims. Een ontmoeting, die uitgroeide tot een ongekende vriendschap. Nadat mijn "ouderling-periode" was geëindigd na twee periodes van vier jaar, besloot ik om niet afscheid te nemen van Wierd, maar door te gaan als zijn vrijwilliger! Om de drie weken hadden we een activiteit; leuke dingen doen; even er uit; een ritje in de auto; een kopje koffie met iets lekkers er bij nuttigen; een patatje met frikadel bij Edwin, aan het Canadameer. Iets sjieker: een geweldige pannenkoek eten bij de Koppejan in Jubbega.

Samen bezochten we Lauwersoog. Een heerlijk terrasje pakken. Het verhaal van de Spitkeet zagen we voor onze ogen, evenals het gezellige museum in Surhuisterveen en de klompenmakerij in Noordbergum. We waren ook bij de niet zo gezellige mummies in Wieuwert. Zaten bij Terhorne -het

Kameleondorp- aan het water en wandelden door Kamp Westerbork, waar Wierd de hand schudde van een Canadese oorlogsveteraan. Onvergetelijk voor Durk en emotioneel. De geweldige film STORM zagen we samen in de Bios in Drachten. Soms werd er een film voor ons tweeën gedraaid. Waren wij het enige publiek. Vond Wierd niet zo leuk, want hij genoot toch van mensen om zich heen. Hij hield er van om met mensen een praatje te maken. En nu ik medebegeleider ben van de Bijbelclub (voor mensen met een beperking) ontmoet ik Wierd ook daar weer. Hij moet me daar wel delen met de andere deelnemers; dat vindt hij toch wel aardig moeilijk. Zo heeft hij ook zijn vaste zitplaats in mijn auto, naast mij. Maar als ik mensen na de Bijbelclub weer naar huis rijd, dan zit Jeltsje op die stoel. Dat moet even; kan niet anders. Oeps, dan hoor ik het schuren op de stoel achter mij. Maar gelukkig, volgende week is de stoel naast mij weer voor Wierd.

Lieuwe Jansma